

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozený dne X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Fohlem,
sídlem U Trojice 1042/2, Praha 5 - Smíchov

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2019, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 28. 8. 2019, č. j. X, se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 6. 2019, sp. zn. X, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o

provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) ve spojení s porušením § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona a

z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Přestupků se měl žalobce z nedbalosti dopustit tím, že dne X, v X hodin, v X, ulici X, ve směru z centra města, řídil vozidlo X, registrační značky X, přitom nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem a v ruce držel hovorové či záznamové zařízení. Za tyto přestupky byl žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle § 125 c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, uložen správní trest pokuty ve výši 2 000 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě nejprve namítal, že v ručně vyplněném formulářovém oznámení přestupku ze dne 17. 4. 2019, je jako místo spáchání přestupků uvedeno „X, ulice X (X)“. X. však sídlí v ulici X, která je od ulice X vzdálená podle portálu www.mapy.cz cca 3 km. Dle žalobce nebylo prokázáno, kde přesně se měl žalobce přestupků dopustit, když před X to z logiky věci nebylo možné. Žalobce upozorňoval, že podle úředního záznamu ze dne 17. 4. 2019 i oznámení přestupku ze dne 23. 4. 2019 prováděla dne X v X hlídka DI Policie ČR Jablonec nad Nisou dohled nad BESIP v ulici X, okr. X (u X poblíž č. p. X) v rámci dopravní bezpečnostní akce. Naproti tomu v žalobcem podepsaném formulářovém oznámení není uvedeno č. p. X ani žádná jiná bližší specifikace místa, kde se měl žalobce údajných přestupků dopustit. Ulice X č. p. X X je budova státního oblastního archivu (bývalé jesle). Podle svědka X pozorovali policisté přestupkové jednání žalobce ze stanoviště v X, ulici X, u bývalé porodnice, kde postavili trojnožku s dalekohledem. Bývalá porodnice je budova v ulici X č. p. X. Dle žalobce správní orgán I. stupně vůbec nezjistil, kde přesně stál dalekohled svědků - policistů, aby bylo možno přezkoumat jejich rozhledové poměry.
3. Žalobce tvrdil, že v řízení nebylo zjištěno ani to, kde přesně stál druhý policista, svědek X, který žalobce viděl bez pásu až po zastavení, což během výsledku potvrdil, aby si v druhé polovině výsledku vzpomněl, že žalobce viděl nepřipoutaného již za jízdy. Výpověď svědka X žalobce označil za zcela nevěrohodnou. Správní orgán I. stupně se také vůbec nezabýval klimatickými podmínkami, vlivem okolní zástavby a zejména vysokých, převážně jehličnatých stromů po obou stranách ulice X v úseku, který měl být předmětem pozorování svědků. Ve svém rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že bylo jasno, i když svědek X uvedl, že bylo polojasno. Správní orgán I. stupně nezkoumal ani to, nakolik byl zrak obou svědků po celodenním sledování používání bezpečnostních pásů účastníky silničního provozu unaven.
4. Žalobce zdůraznil, že jeho vozidlo je pravidelně servisováno ve značkovém servisu a kromě alarmu pro případ nepoužití bezpečnostních pásů je vybaveno i sadou hands free na telefonování. Na tyto skutečnosti žalobce upozorňoval již v průběhu správního řízení, žalovaný však na námitky žalobce vůbec nereagoval. Dle žalobce žalovaný rezignoval na svou povinnost přezkoumat rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který nezjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby napadeného rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a dodal, že místo spáchání přestupku s ohledem na jejich právní kvalifikaci bylo stanoveno zcela dostatečně a

svědecké výpovědi obou policistů jsou věrohodné a netrpí žádnými vadami, které by jejich důkazní hodnotu snižovaly. Žalovaný navrhoval, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

6. Správní orgán I. stupně měl k dispozici oznámení přestupku ze dne 23. 4. 2019, úřední záznam ze dne 17. 4. 2019 a formulářové oznámení přestupku ze dne 17. 4. 2019, v němž žalobce s pokutou uloženou příkazem na místě nesouhlasil a uvedl, že připoután bezpečnostním pásem byl a

hovorové zařízení nedržel. Dne 30. 5. 2019 se ve věci konalo ústní jednání, k němuž se žalobce nedostavil. Při ústním jednání byli jako svědci vyslechnuti zasahující policisté. Oba shodně vypověděli, že viděli, že žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Oba též uvedli, že do vozidla bylo přes čelní sklo dobře vidět v důsledku dobrých světelných podmínek, navíc žalobce byl oděn ve světlém oděvu, tj. v kontrastu s tmavými bezpečnostními pásy. Že žalobce držel za jízdy záznamové nebo hovorové zařízení viděl pouze velitel hlídky, který žalobce jako řidiče vozidla sledoval dalekohledem. Okamžitě oslovil kolegu, aby vozidlo řízené žalobcem zastavil. Druhý policista konstatoval, že když žalobce stavěl, neviděl, že by za jízdy ještě telefonoval, ale mobil ve vozidle měl. Stavěl ho na pokyn „pásy a telefon“, proto nepochyboval o tom, že žalobce v době, kdy ho velitel hlídky dalekohledem pozoroval, skutečně telefonoval. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 3. 6. 2019 zdůraznil, že nemá důvod pochybovat o pravdivosti svědeckých výpovědí policistů a odkázal na stávající judikaturu, konkrétně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70. Na základě zejména svědeckých výpovědí policistů měl správní orgán I. stupně za jednoznačně prokázané, že žalobce se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s § 6 odst. 1 písm. a) tohoto zákona i přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu ve spojení s § 7 odst. 1 písm. c) tohoto zákona dopustil.

7. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. V odvolání především upozorňoval na skutečnost, že má ve vozidle nainstalovanou hands free sadu, a že se ve vozidle bez zapnutých pásů jezdit nedá, protože nezapnutí bezpečnostního pásu je vozidlem hlasitě signalizováno. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že stejně jako správní orgán I. stupně má vinu žalobce za bezpochyby prokázanou na základě svědeckých výpovědí zasahujících policistů, jejichž věrohodnost nebyla ve správním řízení hodnověrně zpochybněna a jejichž výpovědi korespondují s úředním záznamem i oznámením přestupku. I když výpovědi nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, pro založení pochybnosti o pravdivosti tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Policista se v řízení primárně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědí policistů vyvstanou zejména tehdy, neshodují-li se jejich výpovědi v podstatných okolnostech věci. Tak tomu, ale v případě žalobce není. Policista v pozici svědka je stejně jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat. Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, má žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržel telefonní přístroj či jiné hovorové či záznamové zařízení a byl řádně připoután bezpečnostním pásem. Je přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tvrdit jen takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Žalovaný této souvislosti citoval z judikatury správních soudů, konkrétně rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5.

2013, č. j. 6 As 22/2013-27, ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, a ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 348/2017-38.

8. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
9. Ve věci proběhlo dne 11. 9. 2020 ústní jednání, při němž žalobce i žalovaný setrvali na své argumentaci. Žalobce požadoval doplnit dokazování o svůj účastnický výsledek. Oba účastníci navrhovali provést důkaz fotografiemi ulice X z mapového portálu www.mapy.cz za účelem upřesnění místa spáchání přestupku. Vzhledem k jednoznačným a shodným svědeckým výpovědím, které nijak nekolidovaly, nepřistoupil krajský soud k dokazování účastnickým výsledkem žalobce. Žalobce měl po celou dobu řízení možnost se k věci náležitě vyjádřit, buď v písemné podobě, nebo osobně při ústním jednání, o němž byl dostatečně dopředu vyrozuměn. Doplnění dokazování fotografiemi ulice X z mapového portálu www.mapy.cz považoval soud pro posouzení žaloby za nadbytečné.
10. S námitkou, že místo spáchání přestupku nebylo určeno dostatečně, se krajský soud neztotožnil. Místem spáchání dopravního přestupku se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 As 65/2015-43, zdůraznil relativně přísné požadavky na formulaci výroků rozhodnutí správních orgánů při správním trestání. Hlavním účelem tohoto požadavku je vyloučit nebezpečí záměny skutku, a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady ne bis in idem), a současně umožnit posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012-43). Na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku je tedy třeba klást přísné nároky, současně se však nemůže jednat o nároky přemrštěné, které by odhlížely od smyslu a účelu přesné specifikace skutku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012-23). Určitost místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku je tedy třeba hodnotit individuálně s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem daného případu, přičemž je vždy nutné posoudit, nakolik formulace výroku umožňuje či neumožňuje individualizaci skutku z výše uvedených hledisek.
11. Místo přestupků spáchaných během jízdy motorovým vozidlem nelze vždy určit s přesností na jednotky metrů, neboť pachatel během přestupkového jednání ve vozidle zpravidla překoná delší vzdálenost. Rozlišování konkrétního úseku pozemní komunikace je nezbytné u přestupků spočívajících v překročení nejvyšší povolené rychlosti, neboť ta se může lišit na jednotlivých úsecích téže vozovky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56). Pro přestupek spočívající v porušení obecné povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem (nebo nedržet telefonní přístroj během jízdy) však není třeba rozlišovat, zda se přestupek stal v obci či mimo ni, neboť tato povinnost platí po celou dobu jízdy a není vázána na nejvyšší povolenou rychlost na daném úseku. Za těchto okolností postačí pro specifikaci přestupkového jednání uvést například ulici, v níž k jednání došlo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42). Pokud správní orgán I. stupně jako místo spáchání přestupků

označil ulici X v X, plně těmto nárokům dostál. Nepřesné místní označení použité v oznámení přestupku či úředním záznamu nemůže na uvedeném závěru ničeho změnit.

12. Žalobce dále brojil proti skutkovým zjištěním správních orgánů. Krajský soud považuje za vhodné předeslat, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS. *„v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“* V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Shromážděné důkazy, zejména svědecké výpovědi policistů vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupky staly a že se jich dopustil žalobce.
13. Krajský soud poukazuje dále například na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 266/2015-34, a ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 348/2017-38. Odkazované rozsudky vycházejí z toho, že je přirozené, že pokud tento typ přestupků není zdokumentován objektivním způsobem - např. videozáznamem či fotografií - potom se rozhodnutí správních orgánů opírá o výpovědi policistů.
14. Jak přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem tak i přestupek držení telefonu při jízdě nepochybně patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem, a proto není třeba, aby byly zachyceny záznamovým zařízením. K tomu již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46, uvedl: *„V normálních situacích tento přestupek není nijak dokumentován (například fotografií či videozáznamem). Věrohodné svědectví policistů tedy zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. Rozporuje-li řidič spáchání takového přestupku, je v zásadě nutné policisty vyslechnout jako svědky. Pouhý úřední záznam či oznámení o přestupku nejsou dostatečnými důkazy (srov. rozsudky NSS ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70; a ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, a tam podrobně analyzovanou další judikaturu).“* Obdobně jako v uvedeném případě i v nyní projednávané věci správní orgány dostaly povinnosti provést výslechy zasahujících policistů.
15. Pokud žalobce v žalobě svědecké výpovědi zasahujících policistů zpochybňuje, je třeba zdůraznit, že výpovědi nejsou ve vzájemném rozporu a nejsou zde ani ukazatele, které by zavdávaly důvod pro pochybnosti ohledně nestrannosti zasahujících policistů. V projednávané věci policisté řidiče běžným způsobem zastavili, nevyvíjeli žádnou „nadměrnou horlivost“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63) a s žalobcem jednali slušně. Nelze proto usuzovat, že by měli nějaký zájem na tom, aby obvinili z přestupkového jednání nevinného řidiče. Oba svědci uvedli, že do vozidla žalobce bylo dobře vidět, viditelnost byla toho dne dobrá. Správní orgány nebyly povinny blíže zkoumat klimatické či výhledové poměry, v tomto směru žalobce v průběhu celého správního řízení nic nenamítal. Ač řádně předvolán, k ústnímu jednání, při němž byl výslech policistů proveden, se žalobce bez omluvy nedostavil. Při ústním jednání svědek X, velitel zásahu, vypověděl, že to byl on, kdo dalekohledem viděl, že žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a v ruce držel mobilní telefon. Svědek X uvedl, že na základě pokynu od velitele „pásky a telefon“, vstoupil do vozovky a předepsaným způsobem zastavil žalobcovo vozidlo příjíždějící ve směru od centra města. Neměl důvod pochybovat o tom, co velitel uvedl. Když k němu vozidlo příjíždělo, sám

viděl, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem, už ale netelefonoval. S hodnocením svědeckých výpovědí v rozhodnutích správních orgánů krajský soud souhlasí.

16. K uplatněnému žalobnímu bodu, který se týká nereflexování odvolacího důvodu vybavení vozidla akustickou signalizací pro případ nezapnutí bezpečnostních pásů a hands-free sadou, soud uvádí, že je samozřejmě povinností žalovaného jako odvolacího orgánu svoje rozhodnutí řádně odůvodnit v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, včetně vypořádání odvolacích námitek. Tuto povinnost však nelze absolutizovat a chápat ji jako striktní požadavek na podrobné vypořádání každé dílčí námitky a argumentace, je-li z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, jak o odvolacích důvodech žalovaný uvažil a na základě jakého skutkového stavu a právních úvah a důvodů. Některé výtky mohou být vypořádány i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje žalovaný názor odlišný od názoru žalobce, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami žalobce vždy minimálně *implicitě* vypořádá. Soud považoval v daném případě rozhodnutí žalovaného za srozumitelné, přezkoumatelné, řádně odůvodněné.
17. Dle krajského soudu skutečnost, zda vozidlo bylo vybaveno akustickou signalizací pro případ nezapnutí bezpečnostních pásů a hands-free sadou, není podstatná a nemá na důvěryhodnost svědeckých výpovědí policistů vliv, neboť rozhodující je, že žalobce za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem a držel v ruce hovorové zařízení, a v tomto směru jsou, jak již bylo uvedeno výše, výpovědi policistů zcela konzistentní, přesné, přesvědčivé a tudíž důvěryhodné. Samotná existence hands-free sady ve vozidle žalobce nevylučuje skutkové zjištění policistů, že žalobce telefonoval za jízdy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015-26). Obdobné závěry platí o existenci akustické signalizace nezapnutí bezpečnostního pásu.
18. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
19. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 11. září 2020

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně